

Huller i saa stort et Lovværk —, og saa længe denne Revision ikke er kommet, kan man udmærket godt tænke sig, at der kommer tilbagevendende Lovforslag om at yde et vist Tillæg til enkelte. Men naar vi saa ser ud over Fremtiden, maa det blive en Opgave for Kommunerne at bringe det bedst mulige ud af Loven, og det maa blive en Fremtidsopgave for Regeringen at komme med et Forslag, som vi saa kan tage op til en fri og grundig Drøftelse her i Rigsdagen, og til den Tid vil mit Parti staa frit og vil gaa ind i Arbejdet med den bedste Villie til at finde en god Ordning af Forsørgelsen af de gamle her i vort Samfund. Indtil da synes jeg, at vi godt kunde lade Kamptonerne hvile.

Henningsen: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale, at dette Forslag vedtages, saadan som det foreligger, ikke fordi vi fra radikal Side mener, at Forslaget nu har faaet den rigtige Affattelse — vi er ikke sikre paa, at de Beløb, der her stilles til Raadighed, er saa store, at det er muligt for Kommunalbestyrelserne ved Hjælp af dem at afhjælpe al den Nød, som maaske kan komme i den kommende Vinter, og vi er heller ikke af den Opfattelse, at Staten har deltaget i disse Udgifter med den Støtte, som Staten egentlig burde deltage med — men vi kan alligevel anbefale, at Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, det har, fordi det er det bedste, der kunde opnaas, og ogsaa fordi Forslaget betyder en efter min Mening meget væsentlig Forbedring sammenlignet med den Lov, som blev vedtaget i Fjor.

Som jeg nævnte ved første Behandling, kan en Kommunalbestyrelse efter min Mening langt bedre løse de Opgaver, der her er Tale om, naar de Beløb, der maa anvendes indenfor en Kommunes Omraade, stilles til fri Raadighed for Kommunalbestyrelsen. Nu kan man sige, hvad man vil, een Ting er givet, at naar Rigsdagens fire Partier saavel i Fjor som i Aar er blevet enige om at vedtage en Brændselshjælp til de gamle, saa er det en Erkendelse af, at den Aldersrentelov, vi fik, har for smaa Takster til fuldt ud at opfylde sit Formaal, særlig i Vinterhalvaaret. Og da det — som alle, der kender Forholdene, ved — ikke alene ude paa Landet, men sikkert ogsaa i Byerne, er dem, der er daarligst stillede, der faar for lidt sammenlignet med det, de kunde faa efter den gamle Alderdomsunderstøttelseslov, saa er vi fra radikal Side af den Opfattelse, at det var rigtigst at stille de Beløb,

der maatte bruges, til Raadighed for Kommunerne paa en saadan Maade, at de kunde fordele dem i Forhold til Trangen og ogsaa uden at tage Hensyn til, hvilken Karakter Trangen havde.

Det er givet, at paa det nuværende Tidspunkt er der en hel Masse af de gamle, der allerede har anskaffet sig Brændsel — nogle har gjort det for egen Regning, nogle har maaske faaet anskaffet sig Brændsel ved, at Kommunerne i Henhold til Indenrigsministeriets Cirkulære af 14. September 1923 har tilbageholdt noget af deres Aldersrente Sommeren igennem —, men maaske netop, fordi de har Brændsel, er de kommet i Vanskeligheder paa andre Omraader, og det vilde efter min Mening være meningsløst, at Kommunalbestyrelserne ikke skulde have Ret til at hjælpe ogsaa disse gamle. Nu erkender jeg fuldt vel, at Brændselsspørgsmaalet er et vigtigt Spørgsmaal om Vinteren, særlig for de gamle, men det er dog ikke det eneste Spørgsmaal, og derfor har vi fra radikal Side, som jeg udtalte ved første Behandling, ønsket, at de Beløb, som nu Rigsdagen blev enig om maatte anvendes til dette Formaal i den Vinter, der kommer, blev stillet til Raadighed for Kommunerne, saadan at de kunde fordele Pengene i Forhold til Trangen og uden at tage Hensyn til, hvilken Karakter Trangen havde. Jeg for mit Vedkommende frygter aldeles ikke for, at Kommunalbestyrelserne, naar Pengene stilles til Raadighed for dem med almindelige Refusion baade fra Forsørgelseskommunen og fra Staten, ikke nok skal varetage de Opgaver, de dér faar, paa en tilfredsstillende Maade.

Jeg vil anbefale mine Partifæller at stemme for dette Forslag. Det er, som jeg begyndte med at sige, forbedret i Forhold til det, vi vedtog i Fjor, og jeg vil føje til, at det skyldes, at Venstre i sit sidst udformede Forslag tog den Bestemmelse med, at der kunde ydes tre Fjerdedele Refusion fra Forsørgelseskommunen.

Ordføreren (Holger Larsen): Det ærede Medlem Hr. Hedegaard husker ikke godt. Det begrundet jeg med, at han siger, at man har ikke ladet skinne igennem, at Landstinget ikke vilde gaa videre. Men naar de to Partiers Partimøder siger, at nu har vi naaet den yderste Grænse, nu kan man ikke opnaa mere, saa betyder det, at saa kan man ikke i Landstinget opnaa mere. Det ærede Medlem Hr. Hedegaard har heller ikke Ret, naar han siger, at Venstres Ændringsforslag fremkom 3 Dage efter, at Udvalget